

Soud první stolice povolil exekuci zabavením pohledávky knihovně zajištěné. Rekursní soud odmítl rekurs dlužníka. **Důvody:** Napadené usnesení bylo doručeno povinné straně dne 22. dubna 1931, takže osmidenní lhůta ke stížnosti končila dnem 30. dubna 1931. Stížnost byla však podána na poštu až dne 2. května 1931, tedy již po uplynutí lhůty a proto opožděně. V tomto případě jde o zabavení pohledávky knihovně zajištěné (§ 320 a násl. ex. ř.), kde platí podle § 65 druhý odstavec ex. ř. lhůta osmidenní ke stížnosti, nikoliv snad lhůta čtrnáctidenní stanovená v § 88 druhý odstavec čís. 2 ex. ř., která se vztahuje jen na zřízení zástavního práva na nemovitosti a jest vyjimečným ustanovením v exekučním řádu a nelze ustanovení toho použítí obdobně i na zabavení pohledávky knihovně zajištěné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu dlužníka do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že podle § 65 druhý odstavec ex. ř. jest rekursní lhůta osmidenní, není-li nic jiného nařízeno, a že zvláštní ustanovení o exekuci na pohledávky knihovně zajištěné, obsažená v §§ 320—324 ex. ř., takového nařízení neobsahují.

Čís. 11598.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení pojišťovacích podmínek, že práva a povinnosti z pojištění povinného ručení ze závodního podniku přecházejí na přejímatele podniku, se nevztahuje na případ, kde jde o zcizení movité věci (autobusu), nikoliv závodního podniku.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 28/31.)

Žalovaný pojistil u žalující pojišťovny autobus proti povinnému ručení. Proti žalobě o zaplacení pojišťovací premie namítl žalovaný mimo jiné, že autobus zcizil. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dovolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Odvolací soud se sice nezabýval s otázkou, zda pojišťovací smlouva zanikla podle čl. 13 pojišťovacích podmínek, jež stanoví, že práva a povinnosti z pojištění povinného ručení ze závodního podniku přecházejí na přejímatele podniku. Než toto ustanovení nelze vztahovati na souzený případ, poněvadž jde o zcizení movité věci, nikoliv závodního podniku. Slovo to, jehož používá i dosud neúčinné ustanovení § 123 zákona o pojišťovací smlouvě, poukazuje na výdělečnou činnost, opírající se o vnější organizaci. Proto se nevyrozmívá pod pojmem závodního pod-

niku ani pouhý soubor věcí v nejširším slova smyslu (§§ 292, 303 obč. zák.) patřících k určitému průmyslovému nebo obchodnímu závodu, poněvadž s těmito soubory jsou spojeny i statky ideální (dobré jméno závodu, známosti zákaznictva a p.), jež touto organizací byly zjednány a které by zmizely z počtu, kdyby se přihlíželo jen k cenám jednotlivých věcí. Autobus sám jako věc movitou nelze proto podřadit pod pojem závodního podniku.

Čís. 11599.

Pro obživnutí pohledávky podle § 57 vyr. řádu (z roku 1914) jest lhostejno, že věřitel nepřihlásil pohledávku k vyrovnání. Nejde o omluvitelné nedopatření při placení vyrovnací splátky, když dlužník místo by dospělé kvoty splácel (ukládal na soudě), placení dluhů odpírá a nutí takto věřitele k žalobě.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 553/31.)

Žalovaný nezapravil dospělou vyrovnací splátku na žalobcovu pohledávku, načež se žalobce domáhal zaplacení celé pohledávky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není sporu o tom, že žalovaný žalobci neplatil vyrovnací kvoty. Tím se stalo vyrovnání podle § 57 vyr. ř. (cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.) nicotné a jest žalobce proto oprávněn žádati plné zaplacení své pohledávky. Nesejde na tom, že žalobce nepřihlásil pohledávku k vyrovnání, neboť jde na nebezpečí vyrovnacího dlužníka, neplatí-li dluhy nepřihlášené, ať tak učinil z jakékoli příčiny, třebaš nezaviněně (srov. sb. n. s. čís. 9826 a rozhodnutí tam cit.). Ale nejde ani o omluvitelné nedopatření při placení splátky (plenární usnesení č. j. pres. 761/1927, uveřejněné v sb. n. s. pod čís. 7760), když dlužník, místo by dospělé kvoty splácel, pokud se týče ukládal na soudě, placení dluhů odpírá a nutí takto věřitele k žalobě. Neprávem odvolává se dovolání na předpis § 46 (4) vyrovnacího řádu, jenž předpokládá, že byla pohledávka k vyrovnacímu řízení přihlášena a dlužník ji popřel, ale nemá co činiti s otázkou obživnutí pohledávky z důvodu, že dlužník nesplnil včas a plně potvrzené vyrovnání.

Čís. 11600.

Návrh, by byl odpůrce odsouzen k zaplacení odškodného (§ 408 c. ř. s.) lze učiniti jen u procesního soudu, dokud není jednání ukončeno. Napotom lze nárok ten uplatňovati jen zvláštní žalobou.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 548/32.)